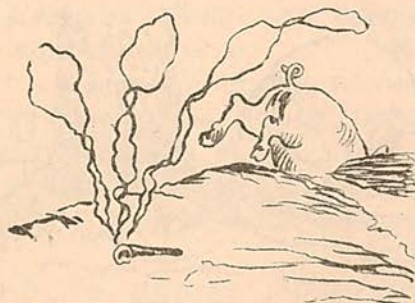

Но туй трая само мигъ —
Изведнѣжъ нечуванъ квикъ.
Въ ширинето се понесе,
И земята се разтрѣсе:

Той юнашки смукналъ бѣ,
Димъ на гърло се запрѣ —
Квичи Свинчо, та прѣмира,
Не побира го баира.

Ранъ-Босилекъ...

КРИВДА И ПРАВДА.

§(Народна приказка.)

Дошла зима. Дърво и камакъ се пукало отъ студъ. Всички се прибрали на топло. Само Правдата била изгонена отъ богатситѣ кѣщи и зѣзнѣла покрай студенитѣ дувари. Тя никждѣ не намѣрила подслонъ да стопли прѣмръзналата си снага; отъ нигдѣ не получила храна да подкрѣпи отпаднатитѣ си сили.

Въ това врѣме покрай нея минала Кривдата и, като съгледала прѣдъ себе си сѣщество измръзнало, отпаднало, изнемошѣло, спрѣла се и попитала: